

«Зірка пам'яті» не згасне ніколи...

(урок-зустріч)

Мета: провести зустріч школярів із ветераном Великої Вітчизняної війни; довести до свідомості учнів, що війна – найстрашніше лихо, яке знищує і калічить долі не лише окремих людей, а й цілого народу; сприяти вихованню в учнів пошани до подвигу загиблих і тих, хто пережив війну, зміцнювати патріотичні почуття учнів.

Учитель

Діти, сьогодні, у переддень великого свята – 9 травня, Дня Перемоги, до нас завітав шановний Бездетний Василь Федорович, учасник бойових дій, інвалід II групи. Ми Вам вдячні та раді знайомству.

Василю Федоровичу, ми з дітьми підготувалися до зустрічі з Вами. Хочемо поділитися нашими дослідженнями про тяжкі роки війни.

Бліц-опитування

Учитель

- Скільки тривала II Світова війна?
- Назвіть роки Великої Вітчизняної війни.
- Коли саме було розпочато?
- Чому фашистська Германія напала на мирних радянських людей?

Дослідження учнів «Фашизм – це страшна ідеологія»

Ідеологи фашизму проповідували надуману расову теорію про вищість арійської раси – раси господарів, покликаних керувати іншими народами.

Люто ненавиділи фашисти радянських людей, слов'янські народи – поляків, білорусів, українців, росіян. Розроблялися і виконувалися плани масового фізичного знищення, поневолення тих, хто залишався живим.

«Метою походу на Росію є винищення слов'янського населення», - заявив Генріх Гімлер.

Учитель

Надзвичайно жорстокими і трагічними були роки війни для України.

Дослідження учнів «Роки війни для України»

Фашистські окупанти створили на території України понад 230 концтаборів і гетто. Сотні тисяч військовополонених, жінок, дітей, старих, інвалідів стали в'язнями. За час окупації України 1941-1944 років гітлерівці знищили понад 5 млн. чоловік (3,8млн. мирних жителів і 1,5 млн. військовополонених); 2,4 млн. чоловік вивезли на роботи до Німеччини. У роки війни загинув кожний шостий житель України. Більше ніж двісті п'ятдесят українських сіл були спалені окупантами дотла.

Учитель

До людей ставилися надзвичайно жорстокою. Не шкодували навіть дітей.

Виступ учня «Страшне нищення людей»

Техніка знищення населення окупованих країн була садистською, сягнула небачених розмірів. Гітлерівці вкрили Європу павутиною похмурих катівень, організували жахливі «фабрики смерті». Кров холоде в жилах при згадці про такі табори смерті, як Дахау, Освенцім, Майданек, Бузенвальд, Заксенхаузен та подібні їм, в яких по-звірячому закатовано й знищено декілька мільйонів чоловік. У концтаборах недолюдки творили злочини, яких історія людства ще не знала. Людей катували, практикували на них досліди, спалювали в крематоріях.

Для відбору німці ставили планку на висоті 120 см. Усі діти, які не могли пройти під цією планкою, відправлялися до крематорію. Знаючи про це, діти витягувались як тільки могли, підіймали вгору голівки, стараючись потрапити до групи тих, кого залишають в живих...

Учитель

Звірства фашистських загарбників носили масовий характер, були наслідками офіційних директив найвищих фашистських інстанцій.

Учень зачитує «Офіційне звернення гітлерівського командування до солдатів Східного фронту»

«Знищи в собі жалість та співчуття – вбивай усякого радянського. Не зупиняйся, якщо перед тобою старий або жінка, дівчинка або хлопчик – вбивай, чим ти врятуєш себе від загибелі, забезпечиш майбутнє своєї сім'ї і прославишся навіки».

Учитель

Крізь окупанти вводили примусову рабську працю з каторжним режимом. Мільйони людей утримувалися в неволі, як раби в давнину... Ознайомтеся із листом, написаним із фашистської неволі в березні 1943 року.

Учениця зачитує лист із фашистської каторги Каті Сусаніної

«Березень, 12, Ліозно, 1943 рік.

Дорогий, добрий татусю!

Пишу я тобі листа з німецької неволі. Коли ти, татусю, будеш читати цього листа, мене в живих не буде. І моє прохання до тебе, батьку: покарай німецьких кровопивць. Це заповіт твоєї помираючої доні.

Кілька слів про маму. Коли повернешся, маму не шукай. Її розстріляли німці. Коли допитувалися про тебе, офіцер бив її нагайкою по обличчю. Мама не витерпіла і гордо сказала – ось її останні слова: «Ви не залякаєте мене побоями. Я впевнена, що чоловік повернеться і викине вас, підлих загарбників, звідси геть». І офіцер вистрелив мамі в рот...

Татусю, мені сьогодні виповнилося 15 років, і якщо б зараз ти зустрів мене, то не впізнав би свою доню. Я стала дуже худенька, мої очі запали, коси мені постригли наголо, руки висохли, схожі на граблі. Коли я кашляю, з рота йде кров — мені відбили легені.

...Я — рабиня німецького барона, працюю у німця Шарлена прачкою, перу білизну, мию підлогу. Працюю дуже багато, а їм два рази на день в кориті з Розою і Кларою — так зовуть свиней. Так наказав барон. «Рус була і буде свинею», — сказав він.

Живу я в сараї, де дрова, в кімнату мені заходити не можна. Два рази я втікала від господарів, але мене знаходив їхній двірник. Тоді сам барон зривав з мене сукню і бив ногами. Я втрачала свідомість. Потім на мене виливали відро води і кидали в підвал. Тільки смерть врятує мене від жорстоких побоїв.

Не хочу більше мучитися рабинею у проклятих, жорстоких німців... тату, відомсти за маму і за мене. Прощай, добрий татусю, йду помирати...

Твоя доня Катя Сусаніна»

Учитель

Яке це щастя – жити в мирному світі! Завдячуємо ми воїнам-визволителям, які не шкодували життя, відвойовуючи рідну землю в окупантів.

Учні зачитують твір-вдячність «Низький уклін за Вашу мужність»

Відчай! Смерть! Голод! Страх... Це все супроводжувало народ у тяжкі вогненні роки Великої Вітчизняної війни. Нам, сучасникам XXI століття, складно навіть уявити ті неймовірні страждання, яких натерпівся радянський люд! Скільки крові було пролито! Скільки душ було занепачено! А діти, що залишилися сиротами...

Окупація. Голод. Сталінград. Блокада. Скільки страху несли в собі ці слова! Неймовірне спустошення, відчай, безвихідь супроводжували народ... Люди не знали, що буде завтра, і чи буде воно взагалі. Щовечора, лягаючи спати, вони прощались, бо не знали, чи прокинуться зранку... Кожен чекав, що ось-ось прозвучать ті довгоочікувані слова: «Радянський Союз - вільний! Ми перемогли!» Та, на жаль, жорстока війна тривала п'ять страшних років, і люди майже зневірилися у перемозі Радянських Військ над фашистськими загарбниками...

Тяжко було цивільним! Жінки - овдовіли, діти - осиротіли, матері втратили синів... Серця людей страждали від невтихаючого болю...

Та нелегко було й військовим. Юні хлопці ставали добровольцями в ряди армії. Старі чоловіки не залишились осторонь цих подій... Незламні солдати-герої життя віддавали, боролися за щастя родини, народу, Батьківщини !!! Подекуди сила, відвага і мужність воїнів дивувала, захоплювала радянських людей та шокувала, лякала фашистів! Хоробрі солдати йшли в бій з думкою: «Тільки перемога! Перемога! Перемога!» Мільйони людей загинули за цю святу ідею, і я впевнена, що душі їх потрапили до Раю! Не може людина, яка віддає своє життя заради миру і злагоди інших, потрапити до Пекла! Ні!!! Проте були й такі - слабкодухі, які не могли віддати своє життя за інших. Невідомо, як би ми, сучасні люди діяли в такій ситуації... Та не нам їх судити, вони стануть перед Богом! Але не потрібно забувати і про такі надзвичайні людські якості, як самопожертва, відданість своєму народу, своїй Державі.

Найголовніше те, що ми - перемогли, що ми - вільні! Бо ніхто не знає, яким було б наше життя, якби перемогу одержали фашисти... Можливо, і я б не писала ці рядки зараз...

Тож нам потрібно пам'ятати та поважати наших воїнів-визволителів. І шанувати їх пам'ять не тільки дев'ятого травня на День Перемоги, а кожного сонячного дня, коли прокидаємось у мирному світі!!!

Учитель

Ми пам'ятаємо імена людей, які загинули у роки Великої Вітчизняної війни. У рамках акції «Зірка пам'яті» провели дослідження в родинних учнів 5-А класу «Не маємо права забувати».

Учні виступають із розповідями про рідних, що загинули під час Великої Вітчизняної війни

Азарова Лоліта розповідає про рідного брата прабабусі, Бондаренка Івана Миколайовича, сержанта, який загинув у Польщі ймовірно у 1944 році

Учитель

Ми вдячні ветеранам, які звільняли нашу рідну землю від фашистів, і Вам, Василю Федоровичу.

Учні декламують вірш «Ветерани»

ВETERАНИ

Давним-давно
Одкорчилась війна,
Лишила обеліски та кургани...
Під кулями ворожими сповна
За тишу заплатили ветерани.

В атаку йшли не ради нагород,
Скалічені страждали в медсанбатах...
За право жити завдячує народ
Полеглим і посивілим солдатам.

Пекли, як жар,
Бинти на голові,
Та йшли герої сміло на тарани...
Пригадують дороги фронтів
І вбитих побратимів ветерани.

Вернулися живі з полків і рот
І мир подарували рідним хатам...
За право жити завдячує народ
Полеглим і посивілим солдатам.

З роками їх все меншає в строю,
Вкорочують життя їм давні рани...
На вахті миру в рідному краю
Стоять з синами поруч ветерани.

Багато і тепер у них турбот,
Щоб знов не зайнялась війна проклята...
За право жити завдячує народ
Полеглим і посивілим солдатам.

Інтерв'ю із ветераном

- **Василю Федоровичу, коли й де Ви народилися?**
Відповідь: 13 квітня 1925 року в селі Атаки, Атакського району Молдавської РСР.
- **Скільки Вам було років, коли почали воювати?**
Відповідь: 19 років.
- **Коли були призвані до лав армії?**
Відповідь: призивався 11 квітня 1944 року Атакським райвиконкомом.
- **У яких містах і державах побували під час війни?**
Відповідь: воював у військовій частині п/п 07229 III Білоруського фронту в Східній Пруссії (теперішня Калінінградська область)
- **Яке військове звання одержали?**
Відповідь: військове звання – рядовий.
- **Можете пригадати якийсь кумедний випадок під час війни?**
Відповідь: війна – страшна та жорстока. Ніяких кумедних випадків там не траплялося.
- **Як і нагороди одержали?**
Відповідь: орден Вітчизняної Війни – I ступеня, медаль «За відвагу», медаль «Жукова», медаль «Ветеран війни».
- **Чи були у Вас поранення?**
Відповідь: 14 квітня 1945 року тяжко поранений: прохідне поранення шиї.

Фото учнів класу із ветераном Великої Вітчизняної війни Бездєтним Василем Федоровичем

Учні декламують вірш «День Перемоги»

Повели шляхи-дороги
Наш народ до перемоги.
І солдати-дідусі
Посміхаються усі.

Це святе травневе свято
Треба серцем відчувати!
Придивись: в старих солдат
Сльози радощі блищать!

Хай завжди в усьому світі
Буде мир і щастя дітям,
Бо народжені вони
Для життя, а не війни.